धाडसी छोटा शिंपी

ॲन मक्स

मराठी: अश्विनी बर्वे

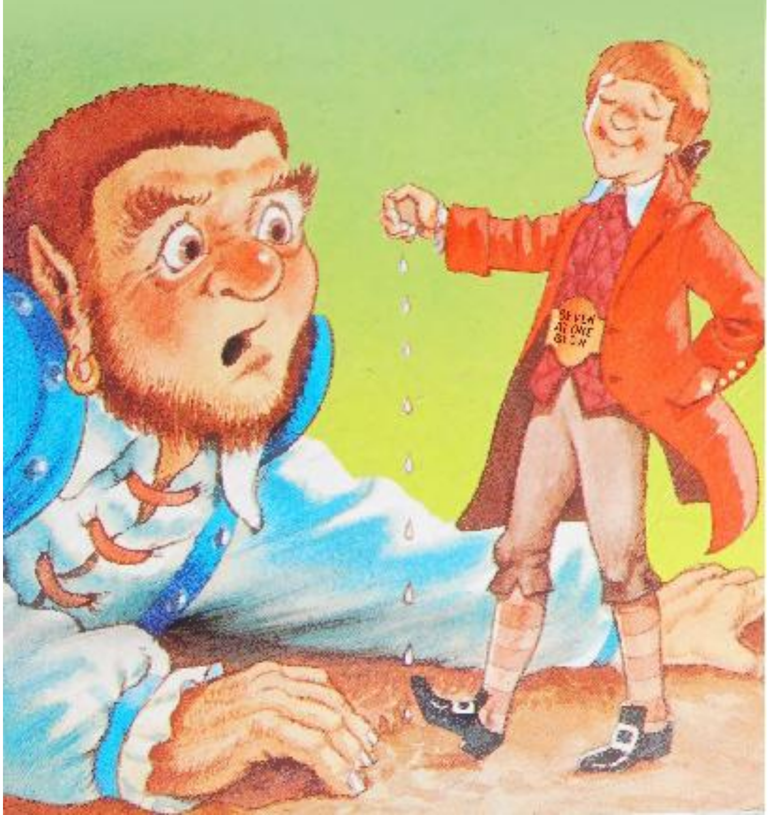

धाडसी छोटा शिंपी

अॅन मक्स

मराठी: अश्विनी बर्वे

एके सकाळी, एक शिंपी आपल्या खिडकीजवळ बसून एक पायजमा शिवत होता. काम करत असताना, त्याने क्षणभर बाहेर पाहिले, तेव्हा त्याला एक गावची मुलगी बाजाराकडे जाताना दिसली. तिची टोपली ताज्या फळांच्या जॅमच्या बरण्यांनी भरलेली होती.

शिंप्याला जॅम खूप आवडत असे. नाश्त्याची वेळ जवळ आली होती, म्हणून त्याने थोडा जॅम विकत घेतला आणि खाण्यासाठी तयार असलेल्या पावावर लावला. पण त्याआधी, त्याला पायजमा शिवून पूर्ण करायचा होता.

अचानक, माशांचा एक थवा उडून शिंप्याच्या ब्रेड आणि जॅमवर बसला. यामुळे शिंप्याला खूप राग आला. त्याने कापडाचा एक तुकडा उचलून त्यांना जोरात मारले.

त्याला आश्चर्य वाटले की, एकाच फटक्यात सात माश्या मेल्या होत्या. त्याला स्वतःचा खूप अभिमान वाटला.

"मी किती अद्‌भुत आहे!" त्याने विचार केला. "किती शूर! संपूर्ण जगाला माझ्याबद्‌दल कळायला हवं."

तो लगेच खाली बसला आणि स्वतःसाठी एक पट्‌टा बनवू लागला. मग त्याने त्यावर मोठ्या अक्षरांत हे शब्द विणले—

एकाच घावात सात

"हा पट्टा माझ्या दुकानातून बाहेर जाईल आणि संपूर्ण जगाला सांगेल की मी किती शूर आहे," त्याने ठरवले.

त्याने वाटेत खाण्यासाठी शेळीच्या दुधापासून बनवलेले एक लहान गोल चीज उचलले आणि दुकानाचा दरवाजा बंद करून तो निघून गेला.

तो चालत जात असताना, त्याला एका झुडपात एक छोटा तपकिरी पक्षी अडकलेला दिसला. त्याने त्याला काळजीपूर्वक सोडवून आपल्या खिशात ठेवले.

तो आपल्या पराक्रमांची बढाई मारत शहराच्या रस्त्यांवरून दिमाखाने फिरत होता. त्याच्या शब्दांनी लोकांना भयभीत केले.

"एकाच फटक्यात सात!" ते आश्चर्याने पुटपुटले, आणि मग आपापल्या घरांकडे धावत जाऊन दारे बंद केली.

त्याने केवळ सात माश्या मारल्या होत्या केवळ सात माश्या

तो छोटा शिंपी दरी ओलांडून टेकडीकडे निघाला. अचानक त्याच्या वाटेवर एक मोठी सावली पडली.

तो एक प्रचंड राक्षस होता.

"माझ्या वाटेतून बाजूला हो!" शिंपी ओरडला.

त्याने आपला कोट उघडला आणि आपल्या पट्ट्याकडे बोट दाखवले.

राक्षसाने पट्ट्यावर लिहिलेले शब्द वाचले –

“एकाच घावात सात”

हे वाचून तो थक्क झाला. मग तो खळखळून हसला.

"आपण एक स्पर्धा घेऊया!" तो गर्जना करत म्हणाला. "जर तू जिंकलास, तर मी तुला पुढे जाऊ देईन."

असे म्हणत त्या राक्षसाने एक दगड उचलला. त्याने तो दगड इतक्या जोराने दाबला की त्यातून पाण्याचा एक थेंब बाहेर आला.

शिंप्याला लगेच त्याच्या खिशात असलेल्या लहान गोल चीजची आठवण झाली. त्याने ते एका हाताने दाबले, आणि त्यातून पाणी जमिनीवर ठिबकू लागले.

राक्षसाला आश्चर्य वाटले कारण त्याला वाटले की शिंप्याने दगड दाबला होता.

मग त्या राक्षसाने दुसरा दगड उचलला आणि तो टेकडीच्या पलीकडे फेकला. क्षणभरानंतर, तो दूरवरच्या सरोवरात पडल्याचा आवाज त्या दोघांना ऐकू आला, जिथे तो मोठ्या आवाजासह पाण्यात पडला.

दगड खाली पडताना पाहून शिंप्याला त्याच्या खिशात असलेल्या लहान तपकिरी पक्ष्याची आठवण झाली. त्यानेही दगड फेकल्याचे नाटक केले आणि त्या पक्ष्याला हवेत उडवले. तो पक्षी सरळ आकाशात उडून गेला.

"तुझा दगड सरोवरात पडला," तो छोटा शिंपी बढाई मारत म्हणाला, " पण माझा दगड जमिनीवर कधीच पडणार नाही!"

त्या राक्षसाला आपल्या डोळ्यांवर विश्वास बसत नव्हता. त्याला वाटले होते की हा छोटा माणूस खरोखरच शक्तिशाली आहे.

मग त्याने दुसरी चाचणी घेण्याचे ठरवले.

“जर तू इतकाच शक्तिशाली आहेस, तर मला हे झाड उचलायला मदत कर,” राक्षसाने आज्ञा केली.

असे म्हणत त्याने जमिनीतून एक भलेमोठे ओकचे झाड उपटून काढले.

"ठीक आहे," शिंपी म्हणाला. "तू खोड उचल, आणि मी फांद्या उचलतो, कारण त्या जास्त आहेत."

त्याने हे फार हुशारीने म्हटले.

राक्षसाने झाड उचलल्याबरोबरच, शिंपी पटकन फांद्यांवर चढला आणि पानांमध्ये लपून बसला.

त्या बिचाऱ्या राक्षसाला हे कळले नाही की तो एकटाच त्या हुशार शिंप्यासोबत संपूर्ण झाड उचलून नेत होता.

ते झाड इतके जड होते की थोड्या वेळाने तो राक्षस थकला आणि त्याने ते खाली ठेवले.

मग तो शिंपी फांद्यांवरून खाली उडी मारून असा उभा राहिला, जणू काही तो इतका वेळ झाड उचलायला मदत करत होता.

त्याच्या तथाकथित शक्तीमुळे तो राक्षस आणखीच प्रभावित झाला.

तो राक्षस इतका प्रभावित झाला की त्याने त्या शिंप्याला स्वतःसोबत आणि त्याच्या दोन राक्षस भावांसोबत रात्र घालवण्यासाठी आमंत्रित केले.

रात्रीच्या जेवणात प्रत्येक राक्षसाने एक पूर्ण भाजलेली मेंढी खाल्ली आणि एक पूर्ण पिंपभर वाईन प्यायली.

जेवणानंतर त्याने शिंप्याला झोपायला एक मोठा पलंग दिला.

पण पलंग त्याच्यासाठी इतका मोठा होता की, त्याने त्यावर झोपण्याऐवजी खोलीच्या कोपऱ्यात झोपणे पसंत केले.

ते तीन राक्षस त्या लहान शिंप्याला खूप घाबरत होते कारण त्यांचा असा विश्वास होता की त्याने "एकाच फटक्यात सात जणांना ठार मारले।"

जेव्हा त्यांना वाटले की शिंपी झोपला आहे, तेव्हा ते त्याच्याकडे गुपचूप आले. त्यांच्या हातात जड काठ्या होत्या आणि ते त्याच्या पलंगाजवळ आले....

शिंपी गाढ झोपला आहे असे समजून या तीन राक्षसांनी आपल्या जड काठ्यांनी त्याच्या पलंगावर इतक्या जोरात प्रहार केला की तो पूर्णपणे तुटला. त्यांना खात्री पटली की तो छोटा शिंपी आता मेला आहे.

पण शिंपी इतका वेळ खोलीच्या एका कोपऱ्यात झोपला होता, त्यामुळे तो पूर्णपणे सुरक्षित होता.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी तो लवकर उठला आणि शिट्टी वाजवत व गुणगुणत बाहेर गेला.

जेव्हा राक्षसांनी त्याला जिवंत आणि आनंदी पाहिले, तेव्हा ते भीतीने थरथर कापायला लागले. एवढ्या भयंकर हल्ल्यातून तो वाचला असेल यावर त्यांचा विश्वासच बसत नव्हता.

भीतीने तेथून पळून गेले आणि पुन्हा कधीही दिसले नाहीत.

तो शूर छोटा शिंपी दिवसभर शहरांतून आणि गावांतून फिरत असे, आपल्या पराक्रमाच्या बढाई मारत आणि आपला पट्टा ऐटीत दाखवत उद्गारत असे—

एकाच फटक्यात सात!

अनेक मैल चालल्यानंतर तो एका राजवाड्यात पोहोचला. लांबच्या प्रवासाने थकल्यामुळे तो राजवाड्याच्या प्रवेशद्वाराजवळ झोपी गेला.

जेव्हा राजवाड्याचे सैनिक तिथून जात होते, तेव्हा त्यांची नजर त्याच्या कमरेच्या पट्ट्यावर पडली, ज्यावर लिहिलेले होते –

एकाच घावात सात

ते ही बातमी राजाला देण्यासाठी लगेच धावत गेले.

राजाने शिंप्याला जागे करून राजवाड्यात आणण्यासाठी एका सैनिकाला पाठवले. राजाची खात्री होती की तो एक महान योद्धा आहे.

त्याला समजले की “एका फटक्यात सात” म्हणजे सात माणसे, सात माश्या नव्हेत.

राजा शिंप्याला म्हणाला, "आपल्या राज्यात दोन भयंकर राक्षस राहतात. त्यांच्या अत्याचारांमुळे सर्वजण भयभीत आहेत. जर तू त्यांना ठार मारलेस, तर मी तुला माझे अर्धे राज्य आणि माझ्या मुलीशी लग्न लावून देईन." तो छोटा शिंपी आत्मविश्वासाने म्हणाला, "हे काम माझ्यावर सोपवा!"

शिंपी ताबडतोब राक्षसांच्या शोधात निघाला. राजाने त्याला मदत करण्यासाठी आपले शंभर सर्वोत्तम सैनिक पाठवले.

जेव्हा ते राक्षस राहत असलेल्या ठिकाणी पोहोचले, तेव्हा शिंपी सैनिकांकडे वळून म्हणाला,

तुम्ही सर्वजण इथे सुरक्षित राहा. मी एकटाच राक्षसांचा सामना करेन.

सैनिक आश्चर्यचकित झाले. त्यांना आश्चर्य वाटले की कोणी इतके शूर कसे असू शकते!

पण त्यांना आठवले की हा तोच शूरवीर होता ज्याने “एकाच फटक्यात सात जणांना ठार मारले होते.”

शिंपी शांतपणे पुढे सरकला आणि त्याने आजूबाजूला पाहिले. अखेरीस, त्याला ते दोन राक्षस दिसले. ते एका मोठ्या झाडाखाली गाढ झोपले होते. शिंप्याने पटकन आपले खिसे जड दगडांनी भरले आणि मग तो झाडावर चढला.

झाडाच्या फांद्यांवर बसून त्याने गुपचूप एका राक्षसावर एक दगड टाकला. मग त्याने दुसऱ्या राक्षसावर दुसरा दगड फेकला. दोन्ही राक्षस संतापाने जागे झाले, प्रत्येकाला वाटले की दुसऱ्यानेच आपल्याला मारले आहे.

पुढच्याच क्षणी, ते दोन राक्षस लढू लागले. रागाच्या भरात त्यांनी झाडे मुळासकट उपटली आणि एकमेकांवर मोठे दगड फेकू लागले. त्यांची लढाई इतकी भीषण होती की, ते संपूर्ण जंगलात लोळत गेले आणि झाडे चपटी झाली.

ते दोन राक्षस क्रोधाने इतके आंधळे झाले होते की लढता लढता ते डोंगरावरून खाली गडगडले. वाटेत त्यांनी धान्याची कोठारे, कुंपणे आणि गवताचे ढिगारे उद्ध्वस्त केले. ते लढण्यात इतके मग्न झाले होते की अखेरीस एका कड्यावरून समुद्रात कोसळले. त्यानंतर ते पुन्हा कधीही दिसले नाहीत.

तो शूर छोटा शिंपी आपले बक्षीस घेण्यासाठी राजवाड्यात परत आला. पण राजाच्या लक्षात आले की त्याचे काम अजून पूर्ण झालेले नाही. त्याच्यासाठी अजून दोन अवघड कामे बाकी होती.

राजा म्हणाला, "माझ्या जंगलात एक युनिकॉर्न आणि एक रानडुक्कर फिरत असतात. ते लोकांना खूप त्रास देतात. जर तुम्ही त्यांना पकडले, तर मी तुम्हाला माझे अर्धे राज्य आणि माझ्या मुलीचा हात देईन. माझे शिकारी तुम्हाला मदत करतील."

शिंपी हसला आणि म्हणाला, "हे तर फार सोपे आहे!" आणि तो लगेच आपल्या प्रवासाला निघाला. तो इतक्या वेगाने धावला की काही वेळातच राजाचे शिकारी त्याच्या खूप मागे पडले होते.

अचानक त्याला एकशिंगी घोडा त्याच्या दिशेने धावत येताना दिसला. तो वेगाने त्याच्या दिशेने येत होता. शिंप्याने पटकन एका झाडामागे उडी मारली. एकशिंगी घोडा आपला वेग थांबवू शकला नाही आणि त्याचे लांब शिंग झाडाच्या खोडात खोलवर अडकले. अशाप्रकारे, शिंप्याने आपल्या चातुर्याने त्याला पकडले.

शिंपी झाडाच्या मागून बाहेर आला आणि स्वतःशीच म्हणाला, “मी किती हुशार आहे!”

पण पुढच्याच क्षणी त्याचा आनंद भीतीत बदलला. एक महाकाय रानडुक्कर प्रचंड संतापाने त्याच्या दिशेने धावत येत होते. तो शिंपी तात्काळ मागे वळला आणि जीव वाचवण्यासाठी पळाला.

रानडुक्कर पूर्ण वेगाने शिंप्याच्या मागे धावत होते. शिंपीही शक्य तितक्या वेगाने पळाला, पण डुक्कर त्याचा पाठलाग करतच राहिले. या संकटातून आपण कसे वाचणार, हे त्याला समजत नव्हते.

तो धावत असताना, त्याला मोकळ्या जागेत एक लहानशी झोपडी अचानक दिसली. तो पूर्ण ताकदीनिशी तिच्या दिशेने धावला. झोपडीचे दार उघडून तो आत शिरला आणि लगेच बाजूला झाला.

रानडुक्कर न थांबता थेट झोपडीत घुसले. त्याच क्षणी शिंप्याने पटकन दार बंद केले.

आता डुक्कर झोपडीत अडकले होते.

थोड्या वेळाने राजाचे शिकारी आले. त्यांनी पाहिले की युनिकॉर्नला पकडण्यात आले होते आणि रानडुक्करही सापळ्यात अडकले होते. त्या लहान शिंप्याने हे सर्व एकट्यानेच केले आहे हे पाहून त्यांना आश्चर्य वाटले.

जेव्हा ते राजवाड्यात पोहोचले, तेव्हा राजा खूप आनंदी झाला. तो म्हणाला, “शूर छोट्या शिंप्या, तू माझी सर्व अवघड कामे पूर्ण केली आहेस.”

“वचन दिल्याप्रमाणे, मी तुला माझे अर्धे राज्य आणि माझ्या मुलीचा हात लग्नासाठी देत आहे.”

राजाच्या मुलीचा विवाह त्या शूर लहान शिंप्याशी मोठ्या थाटामाटाने झाला.